

Arrest

nr. 286 660 van 27 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE & H. BOURRY en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 5 januari 2020 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 24 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Peer Bagh, gelegen in het district Kama van de provincie Nangarhar. U ging gedurende vijf jaar naar school in Afghanistan. Naast school hielp u uw moeder thuis, alsook speelde u cricket met uw jongere broers. Na school ging u daarnaast uw vader eten brengen of helpen in zijn winkel in de bazaar van Watapur waar hij motorfietsen en fietsen repareerde. Uw vader had deze winkel al ongeveer twee à tweeëneenhalf jaar. Ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw vader door de taliban benaderd en vroegen ze hem om explosieven te plaatsen op (motor)fietsen en hiermee mensen te doden. Uw vader weigerde dit en vertelde thuis niet wat er gebeurd was, doch leek hij verdrietig. Nadat hij vijf dagen later huilend terugkwam vroeg uw moeder aan uw vader wat er aan de hand was, waarop hij aan uw moeder vertelde dat hij benaderd was door de taliban. Eén of twee dagen later kwam uw vader 's avonds niet thuis, waarop uw moeder u vroeg om naar uw maternale oom J. te gaan en hem hierover in te lichten. U ging hierop naar zijn huis, dat eveneens in het dorp ligt, waarna uw oom naar de winkel van uw vader ging om hem te zoeken. Hij zag dat de winkel van uw vader gesloten was. Uw familie belde veel mensen, maar niemand wist wat er gebeurd was. Tweeëneenhalve of drie weken later legde de taliban een dreigbrief neer bij jullie huis die uw moeder de volgende ochtend vond. U ging met deze brief naar uw oom waar hij deze brief aan u voorlas. In de brief was geschreven dat u nu de taak van uw vader moest volbrengen. Hierop beslisten uw oom en moeder samen dat u nu Afghanistan moest verlaten, waarop uw oom de reis regelde en betaalde. U verliet in, ongeveer, augustus 2019 Afghanistan en reisde vervolgens via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië en Servië naar België, waar u op 5 januari 2020 toekwam. U diende op 6 januari 2020 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd en gedood te worden door de taliban. Op 31 januari 2022 werd u meerderjarig.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw originele taskara voor, voorzien van een eensluidende vertaling. Voorafgaand uw persoonlijk onderhoud maakte uw advocaat op 19 mei 2021 per email een nota over aan het CGVS.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen. Het CGVS voegt hier nog aan toe dat u op 31 januari 2022 meerderjarig werd.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielrelaas aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en

na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert, en wel om onderstaande redenen.

Vooreerst verklaart u dat uw vader S.N. een winkel had in Watapur bazaar, waar hij motorfietsen en fietsen repareerde (CGVS, p.13 & 18). Uw kennis aangaande de winkel van uw vader en zijn (andere) arbeidsactiviteiten is echter zodanig beperkt en algemeen dat er ernstige twijfels zijn aangaande het daadwerkelijke arbeidsprofiel van uw vader. Aangaande de winkel komt u niet verder dan te verklaren dat uw vader deze winkel sedert twee of tweeënhalf jaar had, doch heeft u geen enkel idee wat uw vader voorheen deed van werk. U tracht zichzelf te verschuilen achter de verklaring dat u toen minderjarig en klein was en dat u het zich niet precies herinnert, een verklaringen die niet kan overtuigen (CGVS, p.18). Naar analogie van uw verklaringen en gelet op uw verklaarde vertrek in augustus 2019 kan worden afgeleid dat uw vader zijn winkel opende in begin of midden 2017, toen u dertien jaar oud was. Een leeftijd die niet kan beschouwd worden als dermate jong dat u geen besef zou hebben gehad wat het dagelijkse leven van uw ouders zou hebben omvat toen. Dat u geen enkel idee heeft wat uw vader, doch het gezinshoofd en kostwinner, voordien deed kan niet overtuigen. Daarenboven komt er nog bij dat u evenmin over geen enkele informatie beschikt hoe uw vader het vak van fietsenmaker/mecanicien voor motorfietsen geleerd heeft. Hiernaar gevraagd haalt u spreekwoordelijk de schouders op en verklaart u dit niet te weten (CGVS, p.19). Dat u vader plots, uit het niets, een vakman geworden was is allerminst geloofwaardig. Uw vage en beperkte verklaringen stoppen daar echter niet, zo blijkt wanneer u de vraag gesteld wordt wie de klanten van uw vader waren, daar u zich ook hier bedient van de zeer oppervlakkige verklaring “de algemene bevolking” (CGVS, p.19). Wanneer u vervolgens dan gevraagd wordt of de mensen wisten of de winkel van uw vader was, komt u wederom niet verder dan gewoonweg te verklaren “sommige mensen wisten het, anderen wisten het niet” (CGVS, p.19). Waar uw advocaat in de per e-mail overgemaakte nota d.d. 19 mei 2021 erop wees dat uw jeugdige leeftijd in overweging dient genomen te worden, merkt het CGVS op dat uw jeugdige leeftijd evenwel geen afdoende verschoningsgrond is voor uw lacunaire verklaringen (map Documenten – document 2). U verklaart immers dat u elke dag (na school) naar de winkel ging en u er ook zelf werkte als een stagiair (CGVS, p.13 en 16-17). U had aldus alle mogelijkheden om de nodige indrukken op te doen. De vaststelling dat uw verklaringen jegens het arbeidsprofiel van uw vader ernstig te kort schieten komt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met de werkzaamheden van uw vader als winkelier, allerminst ten goede.

Daarbij dient nog te worden toegevoegd dat het merkwaardig is dat u geen enkel idee heeft wat er gebeurd is met de winkel van uw vader na zijn ontvoering en/of uw vertrek. U verklaart eenvoudigweg dat de winkel sindsdien gesloten is, doch heeft u geen idee of de winkel er nog is of dat de zaak (bijvoorbeeld) verkocht is (CGVS, p.34). Het is hierbij bevreemdend om op te merken dat u stelt dat uw familie heden niets meer te maken heeft met de winkel, de winkel was immers van uw vader. Uw vader had evenmin medewerkers (CGVS, p.13). Ten overvloede wijst het CGVS er nog op dat u, gelet op uw verklaring dat u contact heeft met uw familie in Afghanistan (CGVS, p.20), hieromtrent informatie over had kunnen inwinnen. U legt evenmin enig document voor aangaande de winkel van uw vader. Uw laakbare houding doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid aan het bestaan van de door u voorgehouden winkel van uw vader en zijn arbeidsprofiel.

U vervolgt uw relaas met te stellen dat uw vader luttele dagen nadat hij benaderd werd door de taliban om explosieven te plaatsen op (motorfietsen), ontvoerd werd en dat er sindsdien niets meer vernomen is van uw vader (CGVS, p.18 & 31). In navolging van bovenstaande vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de winkel van uw vader stelt het CGVS ook vast dat uw verklaringen niet enkel weinig aannemelijk en overtuigend zijn, maar bovendien tegenstrijdig. Een eerste tegenstrijdigheid komt naar boven wanneer u verklaart dat uw vader drieënhalve week tot vier weken voor uw vertrek uit Afghanistan ontvoerd is door de taliban (CGVS, p.18). U verklaarde immers op een eerder moment in uw persoonlijk onderhoud dat u stopte met school omdat uw vader ontvoerd was,

en dat u om deze reden reeds vier tot viereneenhalve week niet meer naar school ging, doch een week verschil met uw eerdere verklaring (CGVS, p.15). Des te meer u eveneens verklaarde dat u niet meer naar buiten mocht gaan nadat uw vader thuis had verteld dat hij benaderd was door de taliban. Dit gebeurde één of twee dagen voor de vermeende ontvoering van uw vader, wat een zeer specifieke verklaring van u betreft (CGVS, p.34). Het CGVS heeft daarbij geenszins de verwachting dat u tot op dag exact weet wanneer u stopte met school, al mag zij weldegelijk verwachten van u dat u consistente verklaringen hieromtrent aflegt, quod non. Uw verklaring dat uw vader ontvoerd werd voor uw vertrek uit Afghanistan is daarenboven op geen enkele wijze in overeenstemming te brengen met uw verklaringen bij de registratie van uw verzoek als niet-begeleide minderjarige vreemdeling door het bureau Minteh. U verklaarde toen immers dat uw vader zich in het dorp bevond noch maakte u enig gewag van de ontvoering van uw vader. U stelde slechts dat de taliban uw samenwerking zocht (DVZ, Minteh fiche). Dat u nu plots stelt dat uw vader reeds voor uw vertrek verdween, alsook dat niemand sindsdien enig idee heeft van zijn verblijfplaats is aldus zeer opmerkelijk. De vastgestelde tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Uw verklaringen omtrent de verdwijning van uw vader worden niet enkel gekenmerkt door tegenstrijdigheden, maar zijn daarenboven (wederom) zodanig beperkt en vaag dat ook deze niet tot enige geloofwaardigheid van uw relaas kunnen leiden. Zo heeft u geen enkel idee waar uw vader voor het eerst werd aangesproken door de taliban, laat staan dat u omstandige verklaringen kan afleggen door wie exact uw vader benaderd is (CGVS, p.32 & 35). Waar u ter vergoelijking stelt dat uw vader niet meer informatie vertelde aan uw moeder is weinig aannemelijk. Indien uw vader daadwerkelijk na een aantal dagen besloot uw moeder in te lichten over wat er gebeurd was, is het opmerkelijk dat hij niets meer vertelde over deze gebeurtenis dan het loutere feit dat hij was aangesproken door enkele leden van de taliban (CGVS, p.31-32). Het CGVS wijst er hierbij nog op dat de taliban uw vader pas een tweetal jaren nadat hij startte met zijn winkel benaderden om dit te doen voor hen. Dat zij hem twee tot tweeënhalve jaar ongemoeid lieten en hem hierna plots, zonder ogenschijnlijk enige aanleiding, benaderden om explosieven te plaatsen is op zijn minst opmerkelijk te noemen. U weet evenmin op welke plaats hij voor het eerst benaderd werd (CGVS, p.32). Het is bovendien hoogst opmerkelijk dat uw vader nadat hij benaderd werd door de taliban zonder meer naar zijn winkel bleef gaan en onverminderd bleef doorwerken, maar dat jullie niet meer mochten buitenkomen (CGVS, p.33-34).

Ook aangaande de omstandigheden van de vermeende ontvoering van uw vader zijn uw verklaringen opvallend beperkt. U komt niet verder dan te stellen dat uw vader op een vrijdagavond niet meer thuis kwam, doch heeft u geen idee van welke plaats uw vader verdween noch wie er voor de verdwijning van uw vader verantwoordelijk is (CGVS, p.34). U blijft louter herhalen dat u geen informatie heeft (CGVS, p.35). Indien niemand daadwerkelijk informatie heeft over de (omstandigheden van) de ontvoering van uw vader is het allerm minst zeker of de taliban daadwerkelijk verantwoordelijk is voor de ontvoering zoals u doet uitschijnen. Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud hierop gewezen wordt verklaart u dat u zeker bent dat uw moeder niet liegt en dat u vrij zeker bent dat het de taliban is (CGVS, p.35). Het CGVS merkt evenwel op dat u geen enkel element noch verklaring aandraagt waaruit dit dan wel moet blijken. Dit blijft dan ook een louter blote bewering van uwentwege. Dat u noch uw familie, ten tijde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, anderhalf jaar later nog altijd geen enkele informatie heeft over de vermeende ontvoering van uw vader is niet aannemelijk en brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang.

Voorts verklaart u dat tweeënhalve tot drie weken na de verdwijning van uw vader er aan uw ouderlijke woning een dreigbrief afgeleverd werd waarin u geviseerd werd (CGVS, p.32 & 35). Vooreerst wijst het CGVS erop dat u de dreigbrief waarnaar u verwijst niet heeft voorgelegd. Sterker nog, u bent geenszins zeker wat er met de dreigbrief gebeurd is. Hiernaar gevraagd antwoordt u immers: "Ik weet het niet, ik denk dat de brief verbrand is door mijn moeder [...]" (CGVS, p.37), u weet het aldus niet. Wat er ook van zij, het moge duidelijk zijn dat het CGVS geenszins in staat is uw verklaringen omtrent de vermeende dreigbrief op objectieve wijze na te gaan. Uw verklaringen aangaande deze dreigbrief zijn bovendien allerm minst overtuigend. Zo heeft u, ondanks het feit dat u deze zelf ook gelezen hebt en aan u is voorgelezen, geen idee wie van de taliban de brief ondertekend heeft (CGVS, p.35-36). Gelet op het feit dat jullie geen enkel idee hadden wie er verantwoordelijk was voor de bedreigingen aan het adres van uw vader, alsook zijn verdwijning is het geenszins aannemelijk dat u niet meer aandacht schonk aan de perso(o)n(en) verantwoordelijk voor deze brief. Dat u ook na het afleveren van de brief zonder meer in het huis bleef wonen waar de brief was afgeleverd doet de wenkbrauwen fronsen, des te meer gelet op het gedrag van de taliban nadat uw vader zijn medewerking weigerde (CGVS, p.36-37). Uw vader is immers ontvoerd en sindsdien is zijn lot onbekend, zo verklaart u. Het moge duidelijk zijn dat uw verklaringen kant noch wal raken en niet aannemelijk zijn.

Daarbij is het bevreemdend dat u geen duidelijk zicht biedt op de reële verblijfsplaats(en) van uw familie sedert uw vertrek. Wanneer u door het CGVS gevraagd wordt of uw familie nog in het dorp (Peer Bagh) woont, verklaart u vooreerst: "Nee, ik denk dat ze naar een ander dorp zijn verhuisd" (CGVS, p.18). Gevraagd naar welk dorp stelt u voorts het dorp Jamalo of Arab Khail, daar uw maternale oom J. daar woont, al heeft u geen enkel idee wanneer uw familie daarheen verhuisd zou zijn (CGVS, p.18). Deze verklaringen zijn op zich niet in lijn met de verklaringen door u afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het bureau Minteh en op de Dienst Vreemdelingenzaken (Minteh fiche ; DVZ, Verklaring DVZ d.d. 14.10.2020, p.9). U verklaarde tijdens uw beide persoonlijke onderhoudsbezoeken toen dat uw moeder en uw broers in uw eigen dorp Peer Bagh verblijven. Dat u niet weet waar uw familie heden verblijft is niet aannemelijk daar u evenwel verklaart op regelmatige basis contact heeft met uw familie (CGVS, p.20).

Wat er ook van zij, bij elke verklaring die u hieromtrent aflegt stelt het CGVS vast dat uw familie in een dorp/op een plaats verblijft die zeer nabij uw eigen dorp is. U verklaart immers dat het dorp van uw oom slechts op drie minuten van uw eigen dorp ligt (CGVS, p.37). Uw vrees jegens de taliban wordt hierdoor ernstig gerelativeerd door de vaststelling dat uw familie na uw vertrek nog altijd (jarenlang) zonder problemen in de regio kan verblijven (zie supra ; CGVS, p.37). Het is gelet op uw verklaringen, niet aannemelijk dat, indien de taliban daadwerkelijk uw vader ontvoerd hadden en dat zij op zoek zijn naar u, ze uw overige familieleden verder ongemoeid zouden laten.

Volledigheidshalve wijst het CGVS op het volgende aangaande de door u voorgelegde originele taskara (map Documenten – document 1). Daar uw taskara slechts een indicatie van uw nationaliteit en identiteit vormt, elementen die heden niet ter discussie staan, bevestigt ze geenszins uw verklaringen omtrent uw ingeroepen asielmotieven. Het door u voorgelegde identiteitsdocument kan aldus niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 20 mei 2021 en dus voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers

terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Waar uw advocaat in de door hem overgemaakte nota d.d. 19.05.2021 (map Documenten – document 2), overgemaakt een dag voordat uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS plaatsvond, verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan voor de machtsovername door de taliban, dient te worden opgemerkt dat deze situatie bijgevolg niet langer actueel is. Aangaande de huidige veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, en Afghanistan in zijn geheel, werd reeds gemotiveerd (zie supra). Ook het betoog van uw advocaat aangaande uw jeugdige leeftijd kan niet leiden tot een andere oordeelsvorming. Het CGVS herhaalt hierbij dat alhoewel er rekening dient te worden gehouden met uw jeugdige leeftijd kan er van u – u was ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS immers nog minderjarig - verwacht worden dat u een waarheidsgetrouw zicht biedt op uw werkelijke situatie. Bovendien kan evenmin besloten worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud de dato 20 mei 2021 uitermate jong was, zo was u reeds 17 jaar. U was aldus voldoende matuur om duidelijke verklaringen af te leggen. Ten overvloede wijst het CGVS erop dat waar er in de nota geopperd wordt dat er, bij de beoordeling van uw verzoek, rekening dient te worden gehouden met onder meer “[...] psychologische stoornissen” (Nota

d.d. 19.05.2021, p.2) er inzake uw persoon geen enkel element noch bewijsstuk voorhanden is dat erop wijst dat u lijdt aan een psychologische stoornis.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 4 mei 2022 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft in de voorliggende zaak geen bezwaar kenbaar gemaakt tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

De Raad is evenwel niet ingegaan op het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. Verzoeker vraagt om door de Raad te worden gehoord. Hij wenst tijdens dit verhoor onduidelijkheden, die naar aanleiding van de vorige gehoren zouden zijn gerezen, recht te zetten. Hij heeft

de indruk dat hij is misbegrepen door de beide instanties naar aanleiding van de door hem afgelegde verklaringen.

3.1.2. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat hij tevens de schending aanvoert van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker ziet vooreerst niet in hoe hij elementen met betrekking tot de machtsovername kon overmaken. Zijn persoonlijk onderhoud vond immers plaats voor de machtsovername. Bovendien is de situatie in Afghanistan op heden nog zeer onduidelijk en is het geen evidentie om contacten te leggen, laat staan bewijzen te verzamelen. Het behoorde volgens verzoeker aan de verwerende partij toe om hem hieromtrent uit te nodigen, hetzij schriftelijk, hetzij via een nieuw gehoor.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van de hoedanigheid van vluchteling, op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Hij werpt op dat uit de diverse gehoorverslagen blijkt dat hij met betrekking tot de door hem aangehaalde feiten steeds eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd en steeds de waarheid heeft verteld. Zo heeft hij alles verteld wat de werkzaamheden van zijn vader betreft en kan hij geen bijkomende informatie bezorgen. Hij kan ook enkel maar herhalen dat hij niet weet wat er met de winkel van zijn vader gebeurd is. Hij werpt op dat het geen evidentie is om contact te leggen met zijn familie en dat de contacten vaak beperkt zijn, gelet op de slechte telefoon- en internetverbinding. Verder betwist verzoeker de verklaringen, zoals blijkt uit de bestreden beslissing afgelegd bij MINTEH, wijst hij erop dat zijn antwoorden bij MINTEH nooit werden voorgelezen en dat hij de inhoud van deze verklaringen niet heeft ondertekend. Er kan volgens hem dan ook geen enkele waarde worden gehecht aan deze verklaringen, gezien iedere vorm van rechtsbescherming ontbrak. Hij werd niet bijgestaan door een voogd, laat staan door een raadsman. Nog volgens verzoeker gaat de verwerende partij er tevens aan voorbij dat hij nog zeer jong was toen hij, op beslissing van anderen, Afghanistan heeft verlaten en dat het gelet op zijn minderjarigheid dan ook niet verwonderlijk is dat hij over heel wat zaken geen informatie kan verstrekken. Verder meent verzoeker dat er onvoldoende rekening is gehouden met zijn jonge leeftijd ten tijde van het gehoor. Hij meent tevens dat, zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas na een minutieus vergelijken van de verklaringen zouden kunnen worden gevonden en dat, in zoverre er sprake is van incoherenties, *quod non*, deze geenszins de kern van zijn asielrelaas raken en helemaal niet verhinderen om aan dit relaas geloof te hechten. Vervolgens werpt hij op dat de verwerende partij wijst op tegenstrijdige verklaringen, maar dat hij hier niet op werd gewezen.

Verzoeker oppert voorts dat door de verwerende partij te weinig rekening wordt gehouden met het feit dat hij een heel ander, een cyclisch, tijdsbesef heeft dan dewelke in de Westerse wereld, waar een lineair tijdsbesef bestaat, wordt gehanteerd. Ook, zo stelt verzoeker, houdt de verwerende partij geen rekening met het feit dat de zaken waarover hij ondervraagd werd dateren van meerdere jaren terug en grijpt zij al te makkelijk terug naar het argument dat bepaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend zijn dat zij in het geheugen gegrift zouden moeten staan, een argument dat niet wetenschappelijk onderbouwd is.

Verzoeker is van mening dat hij een risicoprofiel heeft en dat hij dient beschouwd te worden als behorende tot de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen, een specifieke sociale groep die een grond vormt tot vervolging door de taliban en binnen de gemeenschap. Hij verwijst naar de definitie van sociale groep van de UNHCR *Guidelines* en stelt dat de gepercipieerde verwestering er enerzijds duidelijk voor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving en dat jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen anderzijds bepaalde westerse waarden en gewoonten die fundamenteel zijn voor hun identiteit internaliseren. Asyls beschouwt verwesterde Afghanen dan ook als '*targeted groups*' door de taliban. Omdat ze opvallen, lopen terugkeerders uit Europa eerst en vooral het risico geïdentificeerd te worden door de taliban. In een studie van F. Stahlmann uit 2019 wordt gesteld dat het loutere feit dat iemand in Europa is geweest, voldoende is om door deze beweging geïdentificeerd te worden. Hij oppert voorts, onder verwijzing naar rechtsleer, dat naast het feit dat 'verwesterde' terugkeerders binnen hun gemeenschap worden gezien als 'besmet', er ook een 'stigma of failure' bestaat, waardoor ze het risico lopen slachtoffer te worden van afwijzing en geweld binnen de gemeenschap. Verder betoogt hij dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingsgroepen, omdat zij kunnen worden gezien als on-islamitisch, pro-regeringsgezind of als spionnen. Tot slot werpt verzoeker op dat het risico op vervolging voor verwesterde Afghaanse onderdanen, die voor langere tijd

in het buitenland verblijven, zoals verzoeker, zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter is nu de taliban de macht hebben overgenomen, gelet op de strikte interpretatie van de *sharia*.

Verzoeker meent dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij in ondergeschikte orde meent aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stipuleert dat de situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 bijzonder precair is, verwijst naar de standpuntnota van UNHCR over terugkeer van 17 augustus 2021 en stelt dat niet kan worden voorbijgegaan aan de problematische veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in het land en dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar hun eerdere schrikbewind. Bijgevolg is het terugsturen van verzoeker naar Afghanistan volledig onaanvaardbaar en maakt dit een schending uit van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker specificeert dat de gehele provincie Nangarhar, van waar hij beweert afkomstig te zijn, als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden en hij verwijst daarvoor naar een rapport van het voormalige EASO van september 2021 en naar het reisadvies dat heden van kracht is op Afghanistan. Hij is van mening dat de verwerende partij heeft nagelaten een concrete analyse te maken van zijn district, dat, net als ook omringende districten, onder de controle van de taliban staat. Hij wijst erop dat er geen twijfels bestaan over zijn woonplaats en de datum van vertrek uit Afghanistan. Gezien zijn afkomst uit Nangarhar, zijn positie en situatie in de regio, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief, dient volgens verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. Verzoeker wijst er verder op dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Hij meent het risico te lopen ingelijfd te worden in gewapende bendes en aanzien te worden als afvallige van zijn geloof en wijst op zijn huidig bestaan, meer bepaald dat hij op zelfstandige wijze een stabiel bestaan heeft uitgebouwd en positief bijdraagt aan de Belgische samenleving. Indien hij zou worden teruggewezen naar Afghanistan, zal dit, zo stelt verzoeker, tevens een zodanige psychologische ontreddeering bij hem teweegbrengen bij hem en een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door artikel 3 van het EVRM verboden is. Verzoeker besluit dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij, gelet op de hoger beschreven veiligheidssituatie, zijn afkomst uit Nangarhar, het gegeven dat hij bijna drie jaar geleden uit Afghanistan is vertrokken, zijn (minstens gepercipieerde) verwestering en het gegeven dat hij alleen dient te reizen een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit zijn regio van herkomst. Dit zijn persoonlijke omstandigheden die kunnen worden aangemerkt als risico verhogende factoren die, samen genomen, maken dat hij een kwetsbaar profiel heeft.

3.1.3. Verzoeker vraagt de Raad in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) teneinde verder onderzoek te voeren alvorens een beslissing te nemen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3.2.2. Op 3 maart 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*", 23 september 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan, Veiligheidssituatie*", 5 mei 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*", augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*", augustus 2020;
- EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022;

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen, ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen

voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.5. In de mate dat verzoeker in de ontwikkeling van zijn middel opwerpt dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.6. Voorafgaand

De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd en gedood te worden door de taliban, nadat hij, na de ontvoering van zijn vader, een dreigbrief van de taliban had ontvangen waarin stond dat hij de taak van zijn vader om explosieven te plaatsen op (motor)fietsen en hiermee mensen te doden moest volbrengen.

Blijkens de bestreden beslissing kan geen geloof worden gehecht aan het relaas waarop verzoeker zijn vrees baseert, gelet op meerdere onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties. Zo (i) is verzoekers kennis over de winkel van zijn vader waar hij (motor)fietsen repareerde en zijn (andere) arbeidsactiviteiten zodanig beperkt en algemeen dat er ernstige twijfels zijn aangaande het daadwerkelijke arbeidsprofiel van zijn vader. De vaststelling dat verzoekers verklaringen jegens het arbeidsprofiel van zijn vader ernstig te kort schieten, komt de geloofwaardigheid van de asielmotieven die onlosmakelijk verbonden zijn met de werkzaamheden van zijn vader als winkelier van (motor)fietsen allerminst ten goede. Daarbij (ii) is het merkwaardig dat verzoeker geen enkel idee heeft wat er gebeurd is met de winkel van zijn vader na zijn ontvoering en/of verzoekers vertrek en zijn laakbare houding doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het bestaan van de winkel van zijn vader en diens arbeidsprofiel. Vervolgens (iii) worden verzoekers verklaringen omtrent de verdwijning van zijn vader niet enkel gekenmerkt door tegenstrijdigheden, zowel tussen zijn opeenvolgende verklaringen bij het commissariaat-generaal, als tussen zijn verklaringen afgelegd bij MINTEH en bij het commissariaat-generaal, maar zijn ze daarenboven zodanig beperkt en vaag dat ze niet tot enige geloofwaardigheid van het relaas kunnen leiden. Ook (iv) aangaande de omstandigheden van de vermeende ontvoering van zijn vader zijn verzoekers verklaringen opvallend beperkt. Betreffende de dreigbrief van de taliban wordt (v) opgemerkt dat verzoeker deze niet heeft voorgelegd, dat hij sterker nog geenszins weet wat er met de brief gebeurd is en dat zijn verklaringen aangaande deze dreigbrief bovendien allerminst overtuigen. Tevens (vi) is het bevreemdend dat hij geen duidelijk zicht biedt op de reële verblijfplaats(en) van zijn familie sinds zijn vertrek en relatieveert de verklaring dat zij alleszins verblijven ergens zeer nabij zijn dorp, ernstig de vrees jegens de taliban. De door verzoeker voorgelegde taskara (vi) kan niet leiden tot een andere oordeelsvorming. Verder (vii) wordt nog gesteld dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming.

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

3.3.7.2. Verzoekers verzoek om opnieuw te worden gehoord door de Raad om "*onduidelijkheden die naar aanleiding van de vorige gehoren gerezen zijn, recht te zetten*" en omdat hij de indruk heeft dat hij is "*misbegrepen*" door beide instanties naar aanleiding van de door hem afgelegde verklaringen, kan niet worden ingewilligd. De procedure voor de Raad verloopt, overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, schriftelijk. Het afnemen van een gehoor van verzoeker door de Raad is niet voorzien in de geldende regelgeving. Verzoeker had overeenkomstig voormelde bepaling de mogelijkheid om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige "*onduidelijkheden*" recht te zetten en om aan te geven op welke wijze zijn verklaringen verkeerd begrepen werden door de Dienst Vreemdelingenzaken en het

commissariaat-generaal. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele concrete wijze ingaat op de door hem afgelegde verklaringen en wat er volgens hem verkeerd werd begrepen, noch op welke wijze dat van invloed zou kunnen zijn geweest op de motivering van de bestreden beslissing. Overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel mogen verzoeker en zijn advocaat bovendien hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen. Tot slot merkt de Raad op dat verzoekers vraag om te worden gehoord door de Raad klemmt met zijn bewering in het verzoekschrift dat hij alles verteld heeft wat hij wist.

3.3.7.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In de bestreden beslissing wordt uitgebreid ingegaan op het asielrelaas van verzoeker en wordt op terechte, pertinente en draagkrachtige wijze besloten dat verzoeker manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in zijn asielrelaas, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen met de taliban.

Zo merkt de commissaris-generaal terecht op en licht hij omstandig toe dat verzoekers verklaringen omtrent de winkel van zijn vader en diens arbeidsactiviteiten, over wat er met de winkel van zijn vader is gebeurd na diens ontvoering en/of zijn vertrek, over de (omstandigheden) van de verdwijning van zijn vader, over de ontvangen dreigbrief zo'n drie weken na de verdwijning en over de reële verblijfsplaats(en) van zijn familie na zijn vertrek vaag, weinig aannemelijk, onwaarschijnlijk, incoherent en soms tegenstrijdig zijn, waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het voorliggende verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, op grond waarvan terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas wordt besloten, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in zijn verklaringen en in zijn vrees voor de taliban, het poneren dat hij steeds de waarheid en alles heeft verteld wat hij wist en het minimaliseren van de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

3.3.7.4. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad over het feit dat het verzwijgen van een deel van het relaas op zich niet volstaat om internationale bescherming te weigeren en naar de artikelen 198 en 199 van het *"Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status"* van het UNHCR, wijst de Raad erop dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen, die aan de grondslag lagen van het arrest waarnaar hij verwijst, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Verder hoeft het geen betoog dat verzoeker, door louter te stellen dat hij steeds de waarheid heeft verteld en dat hij alles heeft verteld wat hij wist, de vaststellingen van de bestreden beslissing niet vermag te weerleggen of te ontkrachten.

3.3.7.5. Waar hij verder in het verzoekschrift nog benadrukt dat eventuele kleine tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat zijn relaas weinig aannemelijk zou zijn, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing is gesteund op onwaarschijnlijkheden, vaagheden, incoherenties en tegenstrijdigheden in hoofde van verzoeker met betrekking tot de relevante elementen van zijn relaas. Het is het geheel van deze terechte en pertinente vaststellingen die de Raad doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en nood aan internationale bescherming. Verzoeker licht overigens geenszins toe welke de voormelde kleine tegenstrijdigheden dan wel zijn. Waar verzoeker nog meent dat de aangehaalde incoherenties *"geenszins de kern van zijn asielrelaas raken"*, vraagt de Raad zich af wat dan wel de kern van zijn asielrelaas raakt. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het minimaliseren van de argumenten van de bestreden beslissing, zonder evenwel de vastgestelde incoherenties, tegenstrijdigheden, onwaarschijnlijkheden en vaagheden, die steun vinden in het administratief dossier en die wel degelijk de kern van zijn asielrelaas betreffen, te ontkrachten. Dat verzoeker niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, doet verder geenszins afbreuk aan het bestaan ervan. Het doen van dergelijke vaststellingen is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft

verklaard. De verwerende partij is er daarenboven geenszins toe gehouden om de verzoeker om internationale bescherming reeds op voorhand in kennis te stellen van en te confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing zal worden gebaseerd. In zoverre de verwerende partij verzoeker overeenkomstig artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel moet confronteren met de tegenstrijdigheden die tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker om internationale bescherming met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Bovendien is het in het geheel niet ernstig van verzoeker om de verwerende partij te verwijten dat hem de kans niet werd geboden om de tegenstrijdigheden te verhelderen, doch om hierover vervolgens zelf niet de minste verdere duiding te verstrekken. Verzoeker had hiertoe immers ruimschoots de kans middels het onderhavige verzoekschrift.

3.3.7.6. De Raad merkt voorts op dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift opwerpt dat met de fiche NBMV geen rekening kan worden gehouden. De fiche NBMV maakt deel uit van het administratief dossier en vervolgens van het rechtsplegingsdossier bij de Raad en de Raad is geen bepaling bekend die op algemene wijze verbiedt dat een fiche NBMV mede wordt betrokken bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek uit op het gebruik van de fiche NBMV, ingevuld door het bureau MINTEH, dient er vooreerst op te worden gewezen dat er *prima facie* in het administratief dossier, noch in het rechtsplegingsdossier enig element voorhanden is waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoeker onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat hetgeen neergeschreven staat in de fiche NBMV niet overeenstemt met zijn werkelijke gezegden, staat het hem vrij om dit te doen. Verzoeker slaagt er evenwel niet in concrete en pertinente gegevens in dit verband aan te voeren. Het loutere feit dat hij niet werd bijgestaan door een voogd of een raadsman bij het afleggen van zijn verklaringen en dat de verklaringen hem niet werden voorgelezen, is op zich niet van aard aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen in deze fiche onjuist zou zijn. Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat de fiche NBMV bij zijn eerste contact met de bevoegde autoriteiten is opgesteld, dus vooraleer een voogd kon worden aangesteld of een raadsman kon worden toegewezen (RvS 6 september 2021, nr. 251.420). Op basis van hetgeen voorafgaat, mocht de commissaris-generaal verwijzen naar de in de fiche NBMV geacteerde verklaringen. Verder laat verzoeker geheel na de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen in de fiche NBMV en deze bij het commissariaat-generaal te verklaren, te ontkrachten dan wel te weerleggen.

3.3.7.7. Waar verzoeker voorts betoogt dat hij alles verteld heeft wat de werkzaamheden van zijn vader betreft, dat hij enkel maar kan herhalen dat hij niet weet wat er met de winkel gebeurd is en het geen evidentie is om contact te leggen met de familie, merkt de Raad op dat verzoeker in wezen niet verder komt dan het volharden in zijn relaas, wat hij evenwel omwille van het geheel van pertinente redenen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, niet aannemelijk wist te maken.

3.3.7.8. De Raad kan verzoeker verder ook geenszins bijtreden waar deze oppert dat, gelet op zijn zeer jonge leeftijd ten tijde van het vertrek uit Afghanistan, het niet verwonderlijk is dat hij over heel wat zaken geen informatie kan verstrekken en dat de feiten waarover hij ondervraagd werd dateren van meerdere jaren terug. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, het geenszins onredelijk is om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze, ook indien deze een jeugdige leeftijd heeft, bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij daarbij voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielaanvraag uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. In die zin is het niet ernstig van verzoeker om, middels een eenvoudige verwijzing naar zijn leeftijd (ten tijde van het vertrek uit Afghanistan), voor te houden dat van hem over de problemen die de kern uitmaken van zijn asielaanvraag en over de motieven ten grondslag van zijn verzoek om internationale bescherming geen gedegen verklaringen zouden mogen worden verwacht. De door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid, geacht worden van determinerende invloed geweest te zijn op zijn verdere leven en lagen ten grondslag van het voorliggende verzoek om internationale bescherming, zodat deze, ook wanneer rekening gehouden wordt met zijn leeftijd ten tijde van de feiten, redelijkerwijze geacht worden verzoekers interesse weg te dragen en in verzoekers geheugen te zijn gegrift. De jeugdige leeftijd vormt geen aannemelijke verklaring voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en van verzoeker,

die op vijftienjarige leeftijd zijn land verliet, mocht wel degelijk worden verwacht dat hij hierover gedegen verklaringen zou kunnen afleggen. Ook het tijdsverloop sedert de feiten kan de gedane vaststellingen in het geheel niet verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag hoe dan ook worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. De Raad is van oordeel dat het loutere tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in het land van herkomst en het persoonlijk onderhoud allerminst een afdoende verklaring kan bieden voor de veelvoud aan vaststellingen die de geloofwaardigheid van het ten berde gebrachte asielrelaas onderuit brengen.

3.3.7.9. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeker. Aan verzoeker, die als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België binnen kwam, werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord bij het commissariaat-generaal, in het bijzijn van een gespecialiseerde *protection officer* van het commissariaat-generaal, werd hij bijgestaan door zijn voogd en advocaat en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Verder stelt de Raad vast dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd aangepast aan zijn leeftijd en capaciteiten. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt geenszins dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht die zijn begrip te boven gingen. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfs- en levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand, die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de leeftijd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker hiertoe in staat was. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft te concretiseren op welke wijze zijn profiel als jongere de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen zou brengen. De Raad merkt verder op dat met de opmerkingen van verzoekers advocaat van 19 mei 2021, overgemaakt daags voor het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud, in de bestreden beslissing terdege rekening is gehouden, waar terecht wordt gesteld dat, alhoewel er rekening wordt gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd, er van verzoeker toch kan worden verwacht dat hij een waarheidsgetrouw zicht biedt op zijn werkelijke situatie en dat verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud reeds zeventien jaar was en voldoende maturiteit om duidelijke verklaringen af te leggen. De Raad stipt ten overvloede nog aan dat in de bestreden beslissing, als reactie op de opmerkingen van verzoekers advocaat van 19 mei 2021, correct wordt geoordeeld dat, ofschoon geopperd werd dat er rekening moet worden gehouden met "*psychologische stoornissen*", er inzake verzoekers persoon geen enkel element of bewijsstuk voorhanden is dat erop wijst dat hij lijdt aan een psychologische stoornis. Verzoeker brengt hier geen verweer tegenin.

3.3.7.10. Voorts wordt niet ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voorbij zou zijn gegaan aan de omstandigheid dat verzoeker een ander tijdsbesef zou hebben dan wat in de Westerse wereld gangbaar is. Verzoeker laat na dit *in concreto* toe te lichten. De Raad vindt in de bestreden beslissing geen motieven terug waarin verzoeker verwacht wordt te redeneren vanuit een lineair tijdsbesef. Het argument dat de Afghaanse cultuur gekenmerkt wordt door een eerder cyclische tijdsbeleving, kan evenmin overtuigen. Verzoeker staft deze bewering op geen enkele wijze en preciseert niet in welke zin een ander tijdsbesef afbreuk kan doen aan de concrete en pertinente vaststellingen met betrekking tot de door hem afgelegde verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

3.3.7.11. De Raad meent tot slot dat de door verzoeker neergelegde taskara geen afbreuk kan doen aan voorgaande motieven omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

3.3.7.12. Verzoeker stelt verder dat zijn persoonlijke onderhouden plaatsvonden voor de machtsovername en dat het aldus aan het commissariaat-generaal toebehoorde om hem uit te nodigen, hetzij schriftelijk dan wel via een nieuw gehoor, om hieromtrent een standpunt in te nemen.

Zoals hoger reeds uiteengezet is de Raad bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineerstortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens onder de aandacht wordt gebracht door verzoeker in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van de verwerende partij.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker.

Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan, waarbij de taliban heden functioneren als een “*de-facto*”regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal.

Verzoeker, die op 20 mei 2021 werd gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, werd niet opnieuw gehoord in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet).

Ondanks zijn bewering dat hij wel degelijk nieuwe verklaringen zou kunnen afleggen, ontwaart de Raad geen enkel begin van een nieuwe verklaring in de voorgelegde procedurestukken. *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Verzoeker heeft dit echter nagelaten. *In casu* wordt bijgevolg vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal.

3.3.7.13. Uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt, blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees dient te koesteren ten aanzien van de taliban omdat zij zouden eisen dat hij de niet-voltooid opdracht van zijn vader om explosieven te plaatsen zou volbrengen.

3.3.7.14. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan

worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7.15. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens aan dat hij een risicoprofiel heeft omdat hij behoort tot de groep van jonge verwesterde Afghanen. Hij betoogt dat gepercipieerde verwestering ervoor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving en dat jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde westerse waarden en gewoonten internaliseren die fundamenteel zijn voor hun identiteit. Doordat jonge 'verwesterde' Afghanen bij terugkeer worden gezien als 'besmet' en als een mislukking, lopen zij het risico slachtoffer te worden van afwijzing en geweld binnen de gemeenschap. Afghanen die zich identificeren met westerse waarden kunnen het doelwit zijn van opstandelingengroepen, omdat zij kunnen worden gezien als on-islamitisch, pro- regeringsgezind of als spionnen. Tot slot werpt verzoeker op dat het risico op vervolging voor verwesterde Afghaanse onderdanen die voor langere tijd in het buitenland verblijven, zoals verzoeker, zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter is nu de Taliban de macht hebben overgenomen, gelet op de strikte interpretatie van de *sharia*.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de Taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De Taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker maakt nergens aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het taliban-regime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker een jonge man is van negentien jaar oud die in België is aangekomen toen hij zestien oud was en dus zijn vormende jaren grotendeels in Afghanistan heeft doorgebracht. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart van Pashtoun origine te zijn, de dominante ethnïe in Afghanistan en in verzoekers regio van herkomst, Nangarhar (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 156), na de machtsovername, en dat verzoeker nog familieleden heeft in zijn regio van herkomst waarmee hij nog, zij het actueel zeer sporadisch omwille van geldgebrek om een gsm te kopen, in contact staat (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 20 en verduidelijkt ter terechtzitting). Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker nog steeds beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan, bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken. Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt voorts dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie, literatuur en zijn verblijf in het Westen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als persoon die de sociale normen niet respecteert en daarom vervolging of onmenselijke behandeling riskeert bij een terugkeer naar Afghanistan.

Waar verzoeker nog aanvoert dat een terugkeer in de gemeenschap vaak wordt gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid en dat dit een stigma van mislukking met zich kan meebrengen, herhaalt de Raad dat stigma en uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de

aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu de door hem voorgehouden persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk worden bevonden, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. De bewering van verzoeker dat hij een risicoprofiel heeft en dat hij behoort tot de groep van jonge verwesterde Afghanen, wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft verzoekers betoog over leven onder talibanbewind na de machtsovername, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar een (niet nader gespecificeerd) arrest van de Raad van 29 april 2020, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest waarnaar hij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Verzoeker toont zodoende niet aan het doelwit te kunnen zijn van opstandelingsgroepen omdat hij als on-islamitisch, pro-regeringsgezind of als spion zou gezien worden.

3.3.7.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt,

hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen of stukken aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw wijst op zijn risicoprofiel als duidelijk verwesterde jonge Afghaanse man, verwijst de Raad wat hierover reeds is gesteld onder punt 3.3.7.14. Waar hij wijst op zijn positieve bijdrage aan de samenleving en de uitbouw van een stabiel bestaan op zelfstandige wijze, merkt de Raad op dat verzoekers integratie op zich irrelevant is bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

3.3.8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de

grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en *'unexploded ordnance'*, wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021

in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker verwijst naar talrijke nieuwsrapporten, citeert uit een standpuntnota van UNHCR en uit rapporten van het vroegere EASO – die dateren van augustus en september 2021 en aldus minder recent zijn dan de door de verwerende partij aangereikte landeninformatie – waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een bijzonder ernstige veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten en dat de situatie in de provincie Nangarhar zeer onveilig is. Deze incidenten worden niet betwist en het aantal veiligheidsincidenten in de provincie Nangarhar werd mee in rekening gebracht bij de beoordeling. Voor zover verzoeker in het verzoekschrift zijn afkomst uit het district Kama – dat volgens hen op heden betwist gebied betreft – benadrukt, stelt de Raad vast dat hij nalaat om aan te tonen dat de voorgaande beoordeling ten aanzien van de provincie Nangarhar, niet opgaat voor de specifieke situatie in het district Kama.

Waar verzoeker nog verwijst naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, gaat hij eraan voorbij dat dit een reisadvies is voor Belgische burgers die naar Afghanistan willen reizen en dat dit niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten en die van een bepaalde regio afkomstig zijn. De gegevens in het reisadvies, dat slechts een algemene strekking heeft en dat bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land, kunnen geen afbreuk doen aan de voorliggende objectieve en actuele informatie, noch aan de conclusies die de commissaris-generaal daaruit heeft getrokken en die de Raad trekt. Overigens wordt de provincie van verzoeker in het reisadvies niet eens vermeld.

Waar verzoeker erop wijst dat een intern vestigingsalternatief *quasi* onmogelijk is en niet gebruikt kan worden om internationale bescherming te ontzeggen, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing geen toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief.

Verzoeker voert in het verzoekschrift als persoonlijke omstandigheden aan dat hij afkomstig is uit Nangarhar (district Kama), dat hij reeds bijna drie jaren geleden uit Afghanistan is vertrokken en als (minstens gepercipieerd) verwesterd dient te worden beschouwd, dat hij alleen dient te reizen en dat niet onderzocht is of hij over voldoende maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Afghanistan de gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om zo zijn dorp van herkomst en zijn familie aldaar te bereiken. De Raad merkt op dat hij hiermee nog niet aantoont dat er risicoverhogende factoren zijn die hem specifiek kwetsbaar maken voor willekeurig geweld. Waar hij aanvoert dat het administratief dossier geen elementen bevat die aantonen dat verzoeker over voldoende maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Afghanistan de gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om zo zijn dorp van herkomst te bereiken en zijn familie die aldaar verblijft, wijst de Raad erop dat verzoeker medio 2019, toen hij vijftien jaar was, Afghanistan verliet en dat hij na een reis van ongeveer vijf maanden België bereikte waarbij hij toen wellicht ook de nodige inschattingen van al dan niet gevaarlijke situaties moest maken. De Raad ziet bijgevolg niet in waarom verzoeker, wanneer hij, thans als meerderjarige man, alleen zou terugkeren naar zijn dorp van herkomst, een hoger risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld dan andere Afghanen die naar hun land terugkeren. De loutere omstandigheid dat verzoeker al enkele jaren uit Afghanistan is vertrokken, betekent niet dat hij niet de nodige maturiteit zou hebben om gevaarlijke situaties in te schatten of dat hij minder weerbaar zou zijn om zich in veiligheid te brengen indien nodig of dat hij om die reden als kwetsbaar kan worden beschouwd in het licht van de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar. De Raad herhaalt dat verzoeker nog een familiaal netwerk heeft in Afghanistan, waarop hij desgevallend beroep kan doen (zie *supra*). Wat betreft zijn afkomst uit

het district Kama, wijst de Raad op wat hierboven reeds werd geoordeeld, namelijk dat verzoeker nalaat om aan te tonen dat de voorgaande beoordeling ten aanzien van de provincie Nangarhar niet opgaat voor de specifieke situatie in het district Kama. Bovendien ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht de afkomst van verzoekers uit het district Kama op zich een ‘persoonlijke’ omstandigheid betreft die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhoogt.

De door verzoeker aangevoerde persoonlijke omstandigheden kunnen dan ook, gelet op de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de mate van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst, de provincie Nangarhar, niet worden beschouwd als omstandigheden waardoor hij, in vergelijking met andere personen, actueel een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld aldaar.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.8.4. Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS